

Oamenii...

Lucian-Horațiu Hînsa

O lacrimă vărsată
Din iubire preacurată-
Ea spre trecut e îndreptată...
Fi deci recunoscător
Căci ce-ai trăit a fost amor.

Veșnic tu ai să-l visezi,
Sufletul pierdut ce azi nu-l vezi;
În vânt, în mare și în lună
Tu îl chemi- și ai vrea să mai rămână
Mai mult decât un strop de cuget în țărână.

Norii parcă nu mai pleacă
De pe bolta neuitării-
În întinsul vast al zării
Eu privesc adânc și sec,
Căci nu am viață să-nțeleg
Oamenii de ce se pierd.